

הכלב של שומאיש

פטריציה שנדלקוביץ
צייר דוברוסב ז'וקוביץ

**אני אוהבת את אמי
והיא אוהבת אותי**

**אני חיה עם אמי
בדירה בעיר גדולה**

וכשאני צמאה היא נותנת לי את
המשקה האהוב עלי.

כשאני רעבה היא מכינה את
האוכל שאני אוהבת,

בקיץ אני מתחממת בשמש
על המרפסת, ובחורף אני
מתכרבלת במיטתי החמה

כשאני חולה היא מטפלת בי.

שתינו אוהבות כלבים, אבל בבית בו אנו גרות אסור להחזיק כלב.

הכלב של שומאיש חי גם בעירנו.

ובגשם..

אנו רואות את הכלב של
שומאיש בשלג

לפעמים הכלב של שומאיש
הוא קטן..

לפעמים אני רואה את הכלב של
שומאיש מחלוני מאוחר בלילה.

**הכלב של שומאיש יכול להיות
צעיר כמוני או זקן כמו סבא שלי.**

**ולפעמים הכלב של שומאיש
הוא גדול.**

**אבל הכלב של שומאיש הוא
תמיד עצוב ובודד.**

(לבעל הבית לא איכפת, אם אני
אומרת שהוא רק אורח). קודם כל
אנו מסתכלות אם הכלב של שומאיש
לא פגוע.

לפעמים, כשהכלב של שומאיש
נראה במיוחד מסכן אנו
מזמינות אותו אלינו.

אבל כשאני מאכילה את הכלב
של שומאיש הוא בכלל לא בררן.

אחר כך אני רוחצת את הכלב
של שומאיש.
לפעמים הוא אוהב זאת,
לפעמים לא!

ואז הכלב של שומאיש הוא נקי,
בריא ולא רעב יותר.

אחר כך אנו לוקחות את הכלב של
שומאיש לרופא (לא יזיק לו לקבל
זריקה).

אנו שמות מודעה במכולת

למחרת אנו
מחפשות לו בית.
אנו מבקשות מכל
ידינו לשאל את
ידיהם.

**אנו תמיד מוציאות את האדם
המתאים לכלב של שומאיש.**

וגם מודעה בעיתון.

ולפעמים מישהו קטן.

לפעמים זה מישהו גדול..

או מישהו צעיר כמוני.

מישהו זקן כמו סבא שלי..

אבל הכלב של שומאיש הוא כבר לא
כלב של שום איש..

לפעמים זה מישהו שגם הוא
עצוב ובודד

הוא הכלב של מישהו.

